

רופא בחקלאית-סכנת חיים

מזיכרונותיו של רופא מחליף

ד"ר אורי בר גיא

אומרים שפעם היה טוב.....

באותם הימים, בשנת 1960, הייתי רופא מחליף. הייתי צעיר מלא מרץ ונכונות גדולה לתרום, נע ונד בין האזורים ועושה כמוטב יכולתי בדומה לכל צעיר הנכנס לחקלאית אחרי גמר לימודיו.

יום אחד נתבקשתי על ידי ד"ר אהרון שפירא, שהיה אז בתפקיד רופא ראשי לאחר פטירתו של ד"ר מנחם שטורמן, להחליף את ד"ר ויסנברג באזור. ד"ר שפירא עוד הוסיף ואמר לי שהאזור קשה מאד. קבלתי את התפקיד ברצון, כי זו הייתה עתידה להיות החלפה ארוכה לרגל יציאתו של ד"ר ויסנברג להשתלמות בחו"ל, וכמחליף העדפתי החלפה ארוכה.

למחרת בבקר עברתי לגור במלון היחיד שהיה אז ברמתים (היום הוד השרון). הייתי יוצא בוקר בוקר לסיבוב לפי הסדר שקבע ד"ר ויסנברג. בכל ישוב היה ביקור אחד בשבוע. בין הישובים באזור היה מושב אחד של עולים חדשים שהיו בו פרות רבות. המתישבים רובם היו בעלי פרות בארץ שממנה הגיעו ודיברו רק אידיש. למזלי דברתי עם סבתי בבית אידיש וכך יכולתי לתקשר עימהם. כעבור ימים אחדים התברר לי מדוע המושב נחשב למושב קשה בין הרופאים. העולים החדשים הללו היו מטלפנים בכל שעות היממה ולא קיבלו את הסידור שהיה נהוג כבר אז בארץ: טלפונים- רק במקרים דחופים ביותר המצריכים טיפול מיידי ובכל שאר הבעיות מטפלים בביקור השבועי. במשך כל היום, בהיותי בעבודה בהתאם לתכנית השבועית, הגיעו טלפונים -כמובן באידיש- לבעלת המלון (*) הזורשים שהרופא יבוא מייד. באחד הימים הראשונים הגיע טלפון כדלקמן: "זוג דאם דוקטור אז אייב אר קומט נישט גלייך, איך ואל אם ברכן די ביינר", שמשמעותו בעברית: תגידי לרופא שאם הוא לא בא מייד- אשבור לו את העצמות! כזה היה הכפר השלו על גדות הירקון.

כדי לפתור את הבעיה, סידרתי במושב סידור שאני נכנס כל יום למושב בגמר יום העבודה. מי שצריך את הרופא ירשם בצרכניה. וכך היה וחלה גם רגיעה מסוימת.

ביום חורפי אחד הגעתי למושב אחרי העבודה. בחוץ חשכה. לקחתי את הרשימה והתחלתי לעבור בין המשקים. בצאתי מאחד המשקים מצאתי על יד מכונתי את אדון ז. (השם שמור במערכת). כאשר הוא ראה אותי פנה אלי בנימוס לכאורה: "אדון דוקטור (הפניה הקלאסית של המתישבים ממרכז ארופה לרופא) תכנס אלי עכשיו לרפת". הסתכלתי ברשימה וראיתי שהוא איננו ברשימה. שאלתי אותו

מה הבעיה והוא השיב שיש לו פרה צולעת. אמרתי לו שזה אינו מקרה דחוף ואוכל להיכנס אליו מחר.

האיש פנה לאחור, ניגש לשולי הדרך, הרים לבנה ופתח בצעקות אימים: " אם לא תיכנס אלי מייד אני זורק את זה עליך!" והרים את הלבנה מעל לראשו.

צעקותיו משכו מספר שכנים שניגשו אלינו. שמחתי מאד כי הייתי בטוח שהם ירגיעו אותנו. ניגש אלי אחד השכנים ואמר לי: תיכנס אליו, הוא משוגע, הוא יזרוק עליך את הלבנה!

לא אמרתי דבר ונכנסתי לטפל בפרה. לפני לכתני אמרתי לבעל הפרה: "אני אדאג שלא תהיה יותר בחקלאית".

כתבתי את הסיפור לאברהם יופה שהיה מנהל החקלאית באותם הימים. בביקורי כעבור שבועיים בחקלאית אמר לי אברהם יופה: אורי, באמת, ממה אתה עושה עבין!

זזה היה סופו של הסיפור.

* לא היה ביפר וכמובן לא סולורי ובעלת המלון הייתה מקבלת את הקריאות הטלפוניות מהלקוחות.